

LEVÉLHULLÁS

A miénktől eltérő véleményeket is közöljük, de nem adunk helyet olyan szélsőséges észrevételeknek, amelyek főlölesleges indulatokat keltenek, és szükségtelen konfrontációhoz vezethetnek. A leveleket általában rövidítve – az ilyenkor elkerülhetetlen javításokkal –, szerkesztett formában adjuk közre.

Tisztelt Szerkesztőség!

Néhány héttel ezelőtti számukban az egyik olvasó a lap eddig megjelent számainak CD-kiadványa felől érdeklődött. Önök felkérték az olvasókat, hogy jelezzék ez irányú igényüket. Ehhez a táborhoz csatlakoznék, mert nem régen váltam lapjuk rendszeres olvasójává, és engem is érdekelne lapjuk előléte, mint az elmúlt néhány év információs vetülete.

Köszönettel és tisztelettel:

Dankó János
djanos@softhome.net

APRÓHIRDETÉS

ALBÉRLET

FARKASRÉTEN villa kiadó, 175-4879

OKTATÁS

AIDS-FELISMERŐ grafológusképző tanfolyamot indít a Grafológusok Országos Szövetsége. Tel.: 329-2046

INGATLAN

VISEGRÁDON új, kb. 300 nm-es luxus lakóház eladó. Panoráma, medence, négyállásos garázs. Ár: 20 millió Ft. Telefon: 06-26/397-383 vagy 138-9764.

HIRDETÉSFELVÉTEL:

CégHír 2000 Kft., 1085 Budapest, Blaha Lujza tér 3.
Tel./fax: 138-3723

IRODABÉRLET

Budapesten,
a Könyves K. krt. 76. alatt levő
MÓDUSZ Irodaházban
jó közlekedéssel
és parkolási lehetőséggel
290 és 400 m²-es irodaterület kiadó.
Tel.: 269-9066

Igen Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Kitűnő lapja 1997. december 23-i számának 28–29. oldalán Vezér Erzsébet emlékiratairól tudósít. Az interjúalany ugyan – korrektül – nem nevez meg engem név szerint, megteszi ezt azonban Karácsony Ágnes, az interjúkészítő, akivel sohasem találkoztam, és aki – úgy látszik – nem ismeri a sajtóetikának azt a követelményét, hogy „kényes ügyekben fokozott felelősséget tanúsítson, hallgassa meg mindig a másik felet”. (Magyar Sajtó, 1997. 8/9. sz. 11. o.)

Mivel Vezér Erzsébet szelektív emlékezettel az elmúlt évek során sajtóban, rádióban többször is ismertette saját verziójában a Petőfi Irodalmi Múzeumban 1971-ben vele történeteket (1970–1975 között én voltam az intézmény igazgatója), szeretném hozzásegíteni őt ahhoz, hogy készülő emlékirataiban e történet végre valós megvilágításban jelenjen meg. Mindezekelőtt nem áll az, hogy „1971-ben végleg kirúgtak a Petőfi Irodalmi Múzeumból”. Nem rám tartozik annak elemzése, hogy miért rúgták ki őt – ször V. E.-t „különböző munkahelyekről”, és miért fogyatkoztak meg olyannyira barátai. De az igen, hogy miért és hogyan távozott a múzeumból. S ennek bemutatásában nem befolyásol „öröké történő anonimizálásom”, sem az, hogy tíz évvel ezelőtti első találkozásunk óta miért kíséri ő irracionalis gyűlölettel személyemet.

A múzeumban 1971-ben a következő történt: egy szép napon megjelent nálam Aczél György utasítására M. és B. (anonimizáljuk őket), a pártközpont fontos beosztásban lévő két munkatársa, akik felszólítottak, adjam át azonnal Vas Zoltánnal a közeli napokban készült interjú szalagjait. Mivel a szalagok léteéről nem tudtam, hűledezz hallgattam őket. Vezér Erzsébet azonban elővette és átadta az általa és egy munkatársa által – megkerdezésem és engedélyem nélkül – készített szalagokat. Mint azt az egyik küldött később közölte velem, Aczél lehallgatta ezeket, a haját tépve, üvöltve adott utasítást a vizsgálatra.

(Tudni kell ehhez: egy évvel korábban vettem át a teljesen lezúllott intézményt, és óriási erőfeszítésekbe került, hogy azt normálisan működő kulturális műhellyé alakítsam, mégpedig a pártközpont és a minisztérium állandó vegzatúrai és gyanakvása közepette. Megjegyzem, hogy nem egyszerűen pártönkívüliként, hanem húsz évvel korábban a pártból kizárt intézményi vezetőként egyik első dolgom volt, hogy feloszláshoz „segítem” a helyi pártszervezet vezetőségét, amely minden konstruktív változtatással szembeszegült.) Ilyen viszonyok közepette – és ezt ma is így látom – súlyos felelőtlenség volt az interjú készítésének partizánakciója, amelyen mit sem segített az állítólagos „zárt anyagba” helyezés, hiszen Aczél már másnap tudomást szerzett róla. A következmény az lett, hogy N., a pártközpont illetékes osztályvezetője, és O. miniszterhelyettes nem Vezér Erzsébet, hanem én ellenem rendelt el fegyelmi vizsgálatot, ami heteken át tartó, esetenként napi többszöri fenyegető meghurcolással járt. Ennek során közölte velem N., és O., hogy Vezér Erzsébetet nyugdíjazni kell. Én az illetők utasítását közvetítettem V. E.-hez, s nem lévén eléggé verzátus a pártintrikákban, naivul megneveztem az óhaj forrásait, azaz nem azt mondtam, hogy Vezérnek az én kezdeményezésemre kelle-

nek távoznia. Még csak ezek után tört ki az éghíború, amelynek következményeit mind nekem kellett elviselni. Közben azonban már valamennyire kiművelődtem az „eljárásokat” illetően, és azt mondtam V. E.-nek: „Erzsébet, addig marad, amíg akar, ha majd nyugdíjba akar vonulni, akkor szóljon nekem.” V. E. az év végén óhajtott nyugdíjba vonulni, mert ez kedvezőbb pénzügyi elbírálást biztosított számára, azaz a saját kérésére, az általa megnevezett időpontban ment nyugdíjba. Szó sem volt tehát arról, hogy őt a Petőfi Irodalmi Múzeumból „kirúgták” volna. Aminthogy a Belügyminisztérium mint olyan sem „szállt ki”, hanem egy alkalmazott hivatalból, az én megkerdezésem és informálásom nélkül, lepecsételte a zárt hangszalagokat tartalmazó szekrényt. Majd G. miniszterhelyettes írásos utasítására H. M., Lukács György nevelt fiának, János Ferencnek a felesége pakolta bevásárlászi torba a Vezér és Eörsi által korábban Lukácsal készített interjúk többtucatnyi hangszalagját, és vitte át a Lukács Archívumba, an-

nek ellenére, hogy ezt megelőzően Jánosival korrektül megállapodtam: ám kerüljenek az eredeti szalagok a Lukács Archívumba, de előtte a múzeum készítessen róluk másolatot. Ebből semmi sem lett.

Aczél Györgynek pedig nem volt „sok” az, amit ő rendelt el. Az amerikai ösztöndíjat azért kapta jutalmul Vezér, mert befolyásos barátai, mindenekelőtt N. és P., akik Aczél közvetlen fülbesúgói voltak, kimosták őt ebből a múzeumra nézve súlyos következménnyel járó ügyből, amelyet ő idézett elő. Ugyanennek a következménye lett az is, hogy az Aczél által korábban a múzeumba helyezett 56-osok szerződéseit megkerüléssel, közvetlenül a gazdasági osztálynak adott utasítással szüntette meg a minisztérium. Gondolom, belátható, kit terhel a felelősség az illetőket ért méltánytalanságért. Ez tehát Vezér Erzsébet és a Petőfi Irodalmi Múzeum kapcsolatának rövid és valódi története. Örömdetes lenne, ha a szóban forgó emlékiratokba e fejezetnél nem a mártírglóriát fényesítő öngerjesztésű legendák, hanem a személyes felelősségvállalásról tanúskodó objektív leírások kerülnének.

Igen tisztelt Főszerkesztő úr! Szabó Magda a Népszabadság december 22-i számában így ír: „A sajtónak az a szent feladata, hogy az igazságot mondja ki”. Sárközi Máttyás pedig azt írja a Magyar Hírlap december 24-i számában: „A legenda nem lehet széplős”. E méltányolandó megnyilatkozások szellemében – mint érintett – kérem Önt, hogy a fent nevezett interjúhoz történő hozzászólásomat a sajtóetikának megfelelően változtatás nélkül szíveskedjék mielőbb leközoelni.

János Pincó
Budapest